

Ozosnel en de daklessen voor jonge Pieten

Het was een heldere ochtend in het Sinterklaaspaleis. Ozosnel stond op het grote balkon en keek uit over de rode daken van Spanje, toen Dakpiet Petra naar hem toe kwam lopen.

“Ozosnel,” zei Petra een beetje bezorgd, “vandaag krijgen onze drie nieuwe, jonge Pieten hun eerste dakles. Maar ze zijn

zo zenuwachtig! Piet Pip, Piet Pim en Piet Pom hebben nog nooit op een dak gelopen.”

Ozosnel hinnikte begripvol. Hij herinnerde zich zijn eigen eerste keer nog heel goed - hoe zenuwachtig hij was geweest, zelfs met zijn magische gouden hoefijzer dat hem hielp om op de daken te lopen. “Zou jij ze misschien willen helpen?” vroeg Petra. “Jij weet als geen ander hoe spannend het in het begin kan zijn.”

Natuurlijk wilde Ozosnel helpen! Hij liep naar de dakrand waar de drie jonge Pieten nerveus stonden te wachten. Pip bibberde een beetje, Pim staarde naar beneden en werd een beetje witjes, en Pom verstopte zich half achter Petra.

“Hallo allemaal,” hinnikte Ozosnel vriendelijk. “Ik ga jullie helpen met jullie eerste dakles!” “Maar jij bent een paard,” zei Pip voorzichtig. “Hoe kun jij nou over daken lopen?” Ozosnel liet zijn voorste been zien. Daar glinsterde zijn prachtige gouden hoefijzer in het zonlicht. “Met dit magische hoefijzer kan ik het, maar weten jullie wat? In het begin vond ik het net zo spannend als jullie!”

De drie jonge Pieten keken verbaasd op. “Was jij bang?”

“Oh ja,” knikte Ozosnel. “De eerste keer dat ik mijn gouden hoefijzer kreeg, durfde ik niet eens op het allerlaagste dakje te stappen. Ik was bang dat ik zou vallen!”

“Wat deed je toen?” vroeg Pom nieuwsgierig.

“Ik begon heel klein,” vertelde Ozosnel.

“Kijk, zie je dat lage schuurtje daar? Daar begon ik mee. Gewoon één stapje, toen twee stapjes, en steeds een beetje verder.”

Ozosnel liep langzaam naar het lage dak van het schuurtje en stapte er voorzichtig op. “Zie je? Heel rustig, goed kijken waar je je voeten neer zet. Jullie hoeven niet te rennen zoals later, nu gaat het om leren lopen.”

De jonge Pieten keken toe hoe Ozosnel heel voorzichtig over het lage dakje liep, elke stap goed bekijkend.

“De belangrijkste regel,” zei Ozosnel, “is: kijk altijd goed naar waar je voeten gaan. Dakpannen kunnen namelijk soms glad zijn, vooral als het geregend heeft.”

Pip deed voorzichtig een stapje op het lage dak. “**Goed zo!**” moedigde Ozosnel aan. “En onthoud: als je bang wordt, ga dan even zitten. Er is geen haast.”

Pim volgde, en daarna Pom. Alle drie liepen ze heel voorzichtig over het lage dakje.

“Niet op de rand van de dakpan,” wees hij uit, “maar in het midden. En altijd stevig staan, voordat je de volgende stap zet.”

De jonge Pieten oefenen dit samen, heel langzaam en voorzichtig. Ozosnel loopt naast hen en geeft tips. “Pim, niet naar beneden kijken, dat maakt je duizelig.

Kijk naar waar je naartoe wilt. Pom, ontspan je schouders. Als je verkrampst, word je onhandig.”
 “Pip, perfecte houding! Precies goed.”
 Na een uur oefenen op de lage daken, gingen ze naar een iets hoger dak. Ozosnel vertelde over deschoorstenen:

“Die zijn je vrienden. Als je moe wordt, kun je er even tegenaan leunen.” “En de goten?” vroeg Pip. “Die kunnen verraderlijk zijn,” legde Ozosnel uit. “Vooral als ze nat zijn. Loop er niet te dicht langs.”

Tegen de middag hadden alle drie jonge Pieten hun eerste echte dakwandeling gemaakt. Ze waren moe maar super trots. “Ozosnel,” zei Pom, “zonder jou hadden we het nooit gedurfd!” “Het geheim,” hinnikte Ozosnel, “is dat iedereen bang is in het begin. Maar als je klein begint en oefent, kun je alles leren. Zelfs een paard kan leren daklopen!” Petra kwam kijken en was verbaasd. “Wat hebben jullie het goed gedaan! Ozosnel, jij bent de beste dakleraar van heel Spanje!”

Die avond, toen de jonge Pieten trots vertelden over hun eerste dakles, besepte Ozosnel iets moois: door zijn eigen angsten te delen en te helpen, had hij drie nieuwe vrienden gekregen die nu net zo dol waren op daklopen als hijzelf. En die nacht in zijn dromen die nacht galoppeerde hij over de daken met Pip, Pim en Pom naast zich. Ze waren niet meer bang maar vol vertrouwen onder de sterrenhemel.

